

Enunțurile aforistice și eseistica Vavilei Popovici planează calme, limpezi, sub semnul lui Cogito, ergo sum...

Intuiția ubicuu – prezentă în Om ca măsură a tuturor lucrurilor, (definită) ca atare încă de eladici...

Complinitoare a operei unei Vieți exemplare, ca existență netrădată de te miri câte încercări ale orgoliilor psihanalitice (v. Augustin Buzura, după gnostici sau numerologi, în genere cele ale paradigmei paranormalului... Unul dobândit prin autocunoaștere Aristotelică, Platonică).
Cugetări recte sentințe.

Marea compatrioată este paradoxal fiica (Sophia) Limbii Române care își asumă, ne-o divinatoriu, filosofic neo-liberal (v. Mihaela Miroiu ș.a.) – înnăscuta și divinatoarea Clarviziune.

Deloc sisifică, ci mai degrabă om cu vultur propriu, prometeic, înnăscută și asumându-și viața ca operă poliedrică, de mare calibru emoțional, Vavila Popovici aparține deja neoclasicismului românesc fără frontiere.

O mare compatrioată vizionară

Scris de Scriitor VASILE FILIP – septembrie 2017
Sâmbătă, 14 Octombrie 2017 07:58

Cercetătorii literelor vor trebui să-i analizeze și interpreteze creația, spre a o face cunoscută așa cum i se cuvine... Bucuria de a o fi cunoscut nu va încetini vămile vârstelor noastre, atât de asemănătoare, gemelare.

Prodigioasa operă a Vavilei Popovici merită a fi predată noii generații pre și Universitare, iar unde D-sa va decide, o bibliotecă să-i poarte numele.

Cugetări, 2017, ediție bilingvă

Eugen Evu, academician onorific în patrie și occident – iulie 2017.

Comprimate pentru sănătatea minții

Astfel am fost îndemnat să numesc noua carte – „Cugetări / Reflections” – tipărită de Vavila Popovici în USA, Columbia SC, și apărută în 08 July 2017. Este, dacă am contabilizat corect, cel de al 42-lea volum al autoarei, care a navigat, cu vânt bun din pupa, pe oceanul imprevizibil al literaturii, când pe corabia prozei, când pe cea a poeziei, dar și pe iahturile de lux ale eseului și, iată, al cugetării. Ca și alte câteva cărți publicate în anii anteriori, și aceasta este bilingvă (română – engleză), autoarea locuind de câțiva ani în America.

Atracția pe care exprimarea sintetică a exercitat-o asupra scriitoarei Vavila Popovici este mai veche. Ea transpare și în cărțile de poezie, dar, mai ales, în cele de eseuri, în care apelează la cugetările unor personalități culturale, istorice, științifice. Această specie literară, cugetarea, a fost și este numită în fel și chip. I se mai spune aforism, maximă. Ba chiar și sentință, comprimate, scurtissime etc. Se spune prin cele dicționare, despre maximă: „Enunț concis, exprimând o normă de conduită, o regulă logică sau metodologică...” Sau: „Aforism – Cugetare enunțată într-o formă concisă memorabilă”. Și așa mai departe, substanța rămânând aceeași: condensarea unor adevăruri axiomatiche în puține cuvinte.

În volumul al șaptelea de „Articole, eseuri”, Vavila Popovici a folosit ca motto-uri asemenea modele de exprimare condensată. Iată doar câteva: „Ca să-ți pierzi capul, trebuie să-l ai” (Albert Einstein); „Când va fi să mori nu te uita la întunericul dinainte, ci la lumina ce lași în urmă...” (Nicolae Iorga); „Onoarea este un amestec natural de respect pentru oameni și pentru sine” (Voltaire); „Recunoștința este memoria inimii” (Balzac); „Eu îmi iubesc țara, dar din iubirea mea face parte și disperarea de a vedea ce trăim și cum trăim” (Octavian Paler); „Robește-mă, Doamne, ca să fiu liber” (Petre Țuțea); „Despre viață nu se poate scrie decât cu un toc înmuiat în lacrimi” (Emil Cioran); „Bucuria înnobilează sufletul (Henrik Ibsen); „A cânta înseamnă a te ruga de două ori” (Sfântul Augustin); „Când plecam unul de lângă altul nu mi se părea că ne depărtăm, ci că mergem să ne așteptăm altundeva”.

Nu întâmplător am făcut trimitere la o carte anterioară a autoarei Vavila Popovici. Intenția mea este de a sublinia aplecarea ei și către acest fel de exprimare inteligentă a experienței umane. Fapta poate fi ușor descoperită și în poeziile sale, ceea ce arată că scriitoarea se simte în largul ei pe mai multe paliere ale literaturii. De asemenea, se cuvine a fi luat în seamă aportul personal la tematica abordată de personalități de felul celor pomenite în aceste rânduri. „Ești după cum știi să iubești, cât de mult poți să iubești și, în primul rând, pe cine iubești”. Este o constatare cu valoare de portret spiritual. Un îndemn general valabil, din păcate ignorat în zilele de acum: „Pentru a te bucura de odihnă, întâi trebuie să trudești”. Iar „Prin cultură spiritul prinde aripi și vede de la înălțime tot binele și răul ce acoperă pământul”. Căci: „Viața e bună sau rea după cum ți-o rânduiești. Prin luptă, nu prin așteptare”.

Paleta pe care Vavila Popovici o desfășoară în această carte a sa este de o amploare cuceritoare, aproape nimic din cele ce ne compun existența nefiind lăsat deoparte. Omul moral se află în prim plan, iar lucrarea lui în zestrea pe care o lasă el se găsește. „Toți lăsăm în urma noastră ceva. Măcar numele care evocă existența unui trecut...” Dar, în opinia autoarei, păcatul greșelilor nu poate fi întotdeauna evitat, mai ales de structurile slabe: „Nu tot ce semănăm răsare...” Important este, însă, scopul: „Gândim, voim, făptuim în mod diferit. Important este ca buchetul de gânduri, dorințe și fapte să fie înfășurat în ambalajul aceluiași scop, cel al binelui”. Pentru că, afirmă pe bună dreptate scriitoarea, adresându-se omului: „O fărâcă din Energia divină e în tine / Ce vrei să faci cu ea, omule?” Tot ea îi oferă omului și soluția salvatoare:

„Omul bun dăruiește pământului o fărâmă din armonia cerului”. Și: „Neîmbrăcată în haina rațiunii, sensibilitatea tremură de frig!” Tocmai de aceea „Sensibilitatea trebuie rafinată prin cultură”, iar „Societatea trebuie să folosească energia tinerilor și înțelepciunea bătrânilor – atunci când acestea există”. Numai că, remarcă cu întristare autoarea: „Puterea demonică s-a extins în lume. Dureros este că ea se perpetuează și în mediile culturale”.

Raportată la starea actuală a lumii pământene (și nu doar a celei din România), cartea despre care scriu acum poate fi asemuită cu o radiografie. Una rațional-emotivă, bazată pe un consult profesionist, care numește suferințele și recomandă tratamentul. Un argument doar: „Unii distrug umanitatea folosind arme sofisticate, alții, cu arme perfide, distrug umanitatea din sufletele noastre.” – „Să ne simțim stăpâni pe acțiunile noastre și atotstăpâni pe gânduri. Să nu ne fie teamă! Corectitudinea nu are nevoie de martori!” Diagnostic și remediu, cum s-ar mai putea spune. De unde se vede că omul și scriitorul Vavila Popovici este parte constitutivă a lumii. Ea trăiește în această lume, se bucură de frumusețile ei și suferă de urâciunile ei. De unde izvorăște și îndemnul, de un emoționant umanism: „Să porți mereu în gând și în suflet un vis, și să voiești să-l îndeplinești”, pentru că „Întotdeauna există un vârf care urcă spre cer. Ferice de cei care-i aud chemarea!”

Iar eu am certitudinea că Vavila Popovici aude acea chemare și este fericită. Suferințele ei izvorăsc, însă, din cele ale semenilor. Din păcate, ele sunt multe și mari. Și par a se înmulți. Iar aceste comprimate pentru sănătatea minții sunt felul ei de a participa la o posibilă însănătoșire a bolnavului. A omului contemporan și, mai ales, a societății în care trăiește el. Este vorba de omul supus, nu suspus.